Ч. 150. Пятниця 6 (19) липня 1901. Рік XI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій години по полудни.

Редакция і Адмінїстрация: улица Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї:

на цїлий рік К.	4·80
на пів року „	2·40
на чверть року „	1·20
місячно . . „	—·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цїлий рік К.	10·80
на пів року „	5·40
на чверть року „	2·70
місячно . . „	—·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

(З Сербії. — Справа Крети. — Події у всхідній Азиї).

З Білгорода доносять, що там роблять великі приготовленя до торжественного обходу роковин вінчаня короля Александра. Король з королевою має удати ся до Петербурга в вересни аж по виборах до скупштини. — В Білгороді, як доносять приватно, зробила страшне вражінє вість о кровавих подіях в Старій Сербії, де башибожуки в місцевости Коляшина вимордували богато Сербів, а многих забрали до неволї. Король Александер запросив до себе турецкого посла, поробив єму поважні представленя і просив, щоби вставив ся у султана для відвернення бурі.

Управа Крети видала урядове оповіщенє, в котрім перечить, немов би князь Юрий мірив уступити зі становища ґенерального начальника острова. Та вість має тим більше значінє для міжнародних відносин, що кн. Юрий роблячи первістно зависимим своє урядованє від цїлого ряду условий тяжких до виповненя з огляду на Туреччину, ділав під напором кретийского парляменту і величезної більшости публичної опінїї в королївстві грецкім. Коли князь в жовтни минувшого року вибирав ся в подорож до столиць опікуньчих держав, заявив публично в Атенах, що коли би держави не хотїли дати свого дозволу на прилученє Крети до Грециї, то він рішучо зрече ся управи Кретою. Однако переконавшись небавом що виповненє такого жаданя рішучо виключене, порушив справу, чи не далось би оголосити протекторату Грециї над Кретою, іменно в тім видї, щоби зверхна власть султана була й дальше удержана, а лише заряд Крети обняла Грециия, а замість міжнародних войск покликано на остров войска грецкі. В марті с. р. князь одержав і на то жаданє відмовну відповідь. Та відповідь викликала пригноблюююче враженє і на Кретї і в Грециї, а князь повідомив заграничних консулів, що від грудня с. р. уступає. Річи ставали чим раз критичнїйші і вже здавало ся, що нема виходу з тяжкого положеня, коли на Крету приїхав секретар російскої амбасади в Константинополи з власноручним письмом царя Николая, в котрім цар відкликуючи ся на приязнь, яка вяже єго з кн. Юрием, просить князя, аби відступив від свого рішеня і полишив ся на становищи ґубернатора Крети в пересьвідченю, що віддасть велику прислугу справі мира. Під впливом того письма князь видав згадану заяву, що лишає ся дальше в своїм урядї.

Кореаньска справа, специяльно справа відносин Япану до Росиї, не дає анґлїйским полїтикам спати. Анґлїйскі дневники пильно слїдять за подіями на Кореї з причини Кореї, та що хвиля приносять сензацийні, хоч суперечні вісти. В понедїлок анґлїйскі дневники оголосили сензацийну депешу „российско-скандинавскої аґенциї“ з Петербурга, що заряди зелїзниць одержали приказ пороблення безпроволочних приготовань до перевозу більшого числа війск, бо грозить вибух війни з Япаном. Daily Mail доносить з Токіо, що в дипльоматичних кругах уважають там за можливий союз Япану з Росиєю, і то найдальше до шести місяців. Япан має бути дуже зневолений поступованєм иньших европейских держав, специяльно Анґлиї, котра не хотїла єї супротив Росиї підперти. — Здає ся, що обі сї телєґрами обчислені на сензацию, і що нї одна, нї друга не має реальних підстав. — До „Таймс“ доносять в тій справі з Сеулю: Майже всї спірні точки між Росиєю і Япаном, котрі доси звертали на себе увагу, полагоджено. Японцї задержали всї дотеперішні свої становища, але без перерви і пильно слїдять за кождим, найменьшим рухом російских війск в Манджуриї, а специяльно над корейскою границею. Число Японцїв в Кореї все збільшає ся. Росия знов старає ся настроїти Япан угодово тим, що російске посольство доносить япаньскому правительству про кождий рух російских війск над границею Кореї. Справи посїданя заливу Месампо ще не порішено. Япан одержав там територияльну концесию тої самої величини, що й Росия, а також право риболовлї вздовж берегів. Кожду уступку, здобуту Росиєю від корейского правительства, Япан вирівнує рівнорядною концесиєю для себе. Здає ся, що Франция має в Кореї також якісь наміри, бо єї военні кораблї все крутять ся вздовж берегів півострова.

---

24)

НОВОМОДНІ ЖЕНЩИНИ.

(З анґлїйского.)

(Конець).

Уентворт вислав зараз той лист, щоби може не надумав ся ще якось инакше, і гадав, що Міс Льонґворт зараз по одержаню того листу прийде до него, щоби з ним поговорити о тій справі. Але она не прийшла, лиш замість неї прийшов лист, з котрого Уентворт не міг добре вирозуміти, що она думає о листі Джона. Зміст того листу був такий:

„Честний Пане Уентворт! То було трохи небезпечно посилати менї лист пана Кенйона, і я прошу Вас не зробити на будуче так само в противнім случаю. Менї було дуже мило дістати лист від п. Кенйона, і не можу гнївати ся за то анї на Вас, анї на нїкого иньшого. Я хотїла би також, щоби Ви й дальше посилали менї всї листи без вимки. А що до жаданя п. Кенйона, то я була би сподївала ся, що він верне до Льондону. Але коли він не має охоти до того, то напишіть єму, що пан Смайс дуже рад з того, що єго майно спочиває в так добрих руках. Було би то не по купецки написати єму, що п. Смайс просить єго, щоби він сам визначив собі свої доходи; але що п. Смайс на жаль не має нїякого понятя о таких річах, то він просить Вас, любий пане Уентворт, щоби Ви сю справу залагодили. Ви певно знаєте яка єсть звичайна платня на таких становищах; додайте до того двіста фунтів річно, і повідомить п. Кенйона, що такий дохід п. Смайс єму визначив.

„Будьтеж, прошу Вас, осторожні в стилїзованю Ваших листів, щоби п. Кенйон не набрав нїякого підозріня на п. Смайса. Здоровлю Вас сердечно

Едита Льонґворт“.

Уентворт написав зовсїм в тім дусї до Кенйона, так, що той, коли дістав лист, був зовсїм вдоволений. Взяв ся тепер зі щирою охотою заводити в копальни вдвоє більший рух, і хоч з початку мусів поборювати всїлякі трудности, мав незадовго ту радість, що все ішло так, як він то наперед казав. З ходом часу мусів він відбувати всїлякі подорожі, але по найбільшій части сидів у своїй „віллї“, збудованій з кругляків над берегом ріки.

З кінцем року написав він тріюмфуючий лист до свого приятеля Уентворта.

„От видиш — писав він в тім листї — що копальня все-таки була варта 20.000 фунтів, котрі ми за ню правили; навіть вже в першім роцї дала десять процент дивіденди від тої суми. То вертає вже всї видатки, і для-того, Джордже, а гадаю, щоби ми ще сим разом віддали весь дохід п. Смайсови; так вернуть ся єму назад гроші, котрими він нам в потребі вигодив, а в слїдуючім роцї будемо могли зі спокійною совістю побирати наші доходи. Сам лишок покрив всї видатки, а все проче єсть чистий дохід готівкою.

Посилаю тобі обрахунок“.

Відповідь на той лист наспіла відворотною почтою, а Уентворт доносив єму, що він предложенє Джона подав зараз до відомости п. Смайсови. але що той пан так тїшить ся добрим уміщенєм капіталу, і так тронутий поступованєм Кенйона, що обстає при тім, щоби доходи так, як умовили ся, подїлити на три части.

Успіх того листу був такий, що Джон Кенйон післав довгий лист і чек на досить значну суму до свого батька, і то була без сумніву одна з найщасливійших хвиль в єго житю.

Глава двайцять сема.

Щастє Кенйона, як він то сам казав, навернуло ся до него. Другий рік пішов ще лїпше як перший, а третий удержав ся на тій самій висоті, що й другий.

Мимо того, що Кенйон втїкав від сьвіта, приходила на него від часу до часу туга за великим містом Льондоном, і він обіцяв ся позволити собі з кінцем третого року на подорож туди. Уентворт грозив єму вже кілька разів, що колись навідає ся до него, але як здає ся, все ще не міг розлучити ся зі своєю молодою жіночкою.

Мимо того було Джонови добре з єго самотою і то в зимі любив він єї ще більше як в лїтї. Студінь держала і робила на него оживляючий, скріпляючий вплив, підчас коли лїтом москіти так єго тяли, що єму аж житє єго ставало немиле.

Новинки.

Львів дня 18 го липня 1901.

— **Є. Е. п. Маршалок краєвий** гр. Стан. Бадені виїхав вчера в ночи на тритиждневий побут за границю.

— **З перемиской епархії.** Завідательство в Кривім ad Тісна одержав о. Билиньский Емилїян. Сотрудництва одержали оо. Гумецкий Емилїян (мол.) в Мостах великих, Бирка Иоан управительство в Радванцях, Макар Стефан управительство в Новім місті. З речинцем убігати ся до 29 серпня 1901 виставлені на конкурс: 1. Батятичі, дек. жовківского, 2. Комарники. дек. височаньского і 3. Розбір округлиї деканата порохницкого.

— **Конкурс** на 77 посад судових канцелїстів, розписав висший суд краєвий у Львові. Речинець подавати ся до 31-го липня.

— **Руский театр** виставить у Львові на послїдне представлене в пятницю дня 19-го с. м. штуку: „Не ходи Грицю на вечерниці“. То представлене відбуде ся в львівскім міскім театрі. В суботу переїздить дружина руского театру до Яворова.

† **Генрих Стшелецкий**, емеритований директор лїсової школи у Львові, помер вчера у 83-ім році житя. Покійник був сином старшого лїсничого у гр. Міра і родив ся в 1819 р., скінчив академію торговельну і був опісля лїсничим, відтак контрольором в Радехові, старшим лїсничим в Лопатині у гр. Замойского, а здавши іспит з лїсництва в 1855. обняв посаду директора лїсів в Краєчині, звідки перенїс ся до Львова і обняв інспекцию міских лїсів. Коли основано лїсову школу у Львові, став її директором.

— **Зміна властителя.** П. Тадей Федорович, властитель Клебанївки в Збаражчинї, купив на лїцитациї маєтність Шили, 1300 моргів землї. за 444.150 корон.

— **Нещастна пригода.** Паробок Іван Кизюк, приступив передвчера неосторожно до злосливого коня. Кінь так сильно ударив его в бік. що зломив єму ребро і скалїчив бік. Раненому подала першу поміч ратункова стация і відвезла его до шпиталя.

— **На жниваня зарібки** від'їхало онего дни звиж 1000 робітників з повітів станиславівского, богородчаньского і калуского в сторони Бучача двома надзвичайними зелїзничими поїздами. Суть то люди з гірских і підгірских сторін, де жнива бувають звичайно пізнїйше, або її мало є що жати.

— **Жнива на Буковині.** Від Садагори пишуть: В садагірскім повітї вже почали ся жнива. Озимі засїви всюди красні, так само кукуруза і бараболї, котрі однако в долинах вимокли. Конюшини в наслїдок безнастанних дощів богато погнило. Горох і буряки їдять хрущі. Ярини красні. Робітник платить ся 80 сот. до 1 К. 20 с. денно, але за робітника тяжко.

— **Крадіж в почтовім возї.** Дня 10-го с. м. в ночи межи 10 а 12 годиною украдено з почтового воза, що їхав зі Львова до Жовтанець, 8 почтових посилок. Виновників крадежи досї не вислїджено.

— **Темнота.** В Мистичах, мостиского повіта, поставив один з тамошних господарів хрест на своїм поли при дорозї, виповнюючи обітницю, зроблену в часї недуги. Шурин его, Тимко Ключник, зайшов в ночи і посьвящений вже хрест розбив і знищив. Причиною того злочину було, що фундатор хреста не взяв Ключника за майстра, ставляючи хрест.

— **Дощі і гради.** В декотрих сторонах нашого краю жнива не мають щастя. З Буска і Бродів доносять іменно, що там перепадають часті зливи і дуже перешкаджають жниву. Дня 14-ого с. м. в само полудне був в Бродах великий град, котрий в охрестности наробив великої шкоди.

— **Фальшивий посланник.** Єсть в Росиї в Кронштадтї коло Петербурга сьвященик, котрого всї дуже поважають, і мало що не за житя вже уважають за сьвятого. Єго не звуть инакше, лиш просто Йоаном Кронштадским, а всї в Росиї вже знають хто то. Отже недавно тому явив ся над Доном в полудневій Росиї якийсь чоловік, котрий казав, що єсть посланником Йоана Кронштадского, роздавав фотографії того загально-поважаного пан-отця, і взивав сільскі дівчата, щоби они покидали сьвіт та вступали до монастиря. Та й знайшли ся дїйстно такі дївчата, що готові були послухати посланника і поїхати з ним до Йоана Кронштадского, котрий нїби то мав все дальше залагодити. Але обачний посланник казав дївчатам забирати в дорогу і майно а іменно гроші і одїж та все, що лиш котра мала, бо після его пророцтва, громада має незадовго запасти ся, а тогди все пропаде. Дївчата слухали і все забирали, та поїхали в тим побожним чоловіком до Кронштадту. Тут найняв він якусь хату, примістив в нїй дївчата, позабирав від них одїж і гроші та все що лиш они мали, не пускав їх на місто, бив і не давав їсти, але о монастирі не було й бесіди. Хто знає, що він був би зробив з тими дївчатами, як би їх громада не була довідувала ся за ними. Коли не було від дївчат нїякої вісти, війт писав до Кронштадту, чи там нема таких а таких дївчат, і аж тогди полїция вислїдила побожного мантія і его нещасливі жертви. Показало ся, що то був швець Яґорев, котрий назвав себе „братом Александром“. Суд засудив Яґорева на шість місяців кримінилу, а дївчата відослано назад до їх родителів.

— **Здеґрадоване поручника.** Із Сеґедину доносять, що там здеґрадовано онегди авдитора від гонведів, поручника Кепеші. Причиною деґрадациї була слїдуюча подія. Кепеші відтяв був шаблею по пяному ухо свому доброму приятелеви урядникови Канийо, з котрим запивав ся разом в каварни в Шомборі. Канийо побачивши, що скалїчений стрілив кілька разів до Кепешіго з револьвера, але не поцїлив его. Коли опісля придивив ся собі в зеркалї і побачив що не має уха, стрілив собі кулею в лоб і погиб на місци.

— **Пригода підчас вправ войскових.** З Черновець доносять: Дня 13 с. м. відбували ся на Горячім під Черпівцями вправи 14 п. гузарів, підчас котрих стала ся страшна пригода. Одна шкадрона гнала шалєним чвалом в напрямі, де була велика і глубока яма, а котрої нїхто не добачив. Перший впав в ту яму комендант шкадрони поручник бар. Понґрач, а за ним впало множество вояків разом з кіньми тратуючи себе взаїмно. Заким прочі вояки що їхали з заду опамятали ся і здержали коні ле-

---

Коли надійшла друга канадийска зима, позволив собі Джон на великий збиток. Купив собі малого француского коника, що міг добре і борзо бігати по леду а в доповненю до того ще й вигідні, красні санчки, бо лїд на ріцї став єї для него дорогою від копальнї до дому і він їздив тепер туди борзенько і вигідно загорнувшись в грубий кожух. А як то добре можна було думати роздумувати на тій самотній дорозї, на котрій рідко що иншого стрічав, як лиш сани з набором, що везли харч для єго людий! То дзвінке баламкане балаґулок на єго малім конику було милим супроводом для єго гадок, котрі щораз то знову вертали до того самого предмету.

Та й єго добробит, котрий зачинав збільшати ся, займав єго гадки, бо яко богатий чоловік, яким він мав незадовго стати, міг він лекше здобути ся на ту відвагу, якої єму перед тим не ставало.

— Чи „она“ ще пригадує собі єго? Уентворт в своїх листах майже не згадував про ню, а він, коли єму здавало ся, що вже все пропало, не мав сьмілости розпитувати про ту, котру любив. Одного красного ясного дня зимою, коли Кенйон як що тижня їхав до сусїдного міста, єго гадки знову займали ся особливо „нею“.

Вже уїхав був половину дороги, як здалека розпізнав сани властителя готелю, що їхали против него. Єму здавало ся, що то хтось їде в гостї до него, бо коли візник єго пізнав, обернув ся і щось заговорив до тих що сиділи на санех, при чім батогом показував на него. Коли приїхали близше, візник поздоровив єго і спинив коні, але Кенйон, хоч звичайно чемний чоловік, не відповів на єго привіт. Аж остовпілий з радости споглядав він на ту, що сиділа в санках а котрої усьміхнене лице витало єго сердечним поклоном. Другої дами годї було розпізнати, так була закутана.

— Ну, пане Кенйон — відозвала ся Едита дзвінким голосом — того Ви мабуть не сподївали ся, що мене тут побачите?

— Нї — відповів Джон, — а все-таки — він тут урвав, щоби не сказати — а все-таки я думав як-раз о Вас.

Міс Льонґворт, що мала той особливий дар згадувати невисказані гадки Кенйона, видко не хотїла, щоби він доповів і спитала борзо:

— Чи Ви їхали до міста?

— Та їхав, але тепер вже не поїду.

— То добре. Я хотїла Вас як-раз просити, щоби Ви вернулись з нами. Ми бачите в дорозї до копальнї, щоби її оглянути; але правда, що до того треба насамперед призволеня інспектора?

Товаришка панни Льонґворт виставила була раз осторожно голову, щоби придивити ся Кенйонови, але й зараз сховала її назад. Она була значно старша і се підсонє було страшне для неї.

— Ваші санки, здаєсь, досить вигідні — сказав тепер Джон — але мої, здаєсь менї, ще вигіднїйші. Може пересядете ся. Тут єсть місця на дві особи.

— З найбільшою охотою — відповіла молода дама і вискочила з під своїх коців та накрила ними свою товаришку. Відтак легеньким скоком вихопила ся на Джонові санки і сїла собі коло него підчас коли він став її старанно завивати в свою бараницю. Відтак дав він знак візникови других саний, щоби їхав наперед і навернув своїм конем.

— Чи далеко ще до копальнї? — спитала Едита.

— Нї, вже не далеко; але я гадаю, що нехай тоті на переді від'їдуть дальше, бо сей малий коник хоч і жвавий, не біжить добре, коли хтось перед ним їде, бо він не увик до того.

— Менї ся подорож робить страшенно велику приятність — сказала Едита; — я, бачите, приїхала сюди, як звичайно з моїм батьком, котрий мав якісь дїла в Монтріяль, а коли я вже так близько була, то чей мусїла поступити сюди і придивити ся копальни. — Я хотїла — говорила она дальше споглядаючи в другий бік і втикаючи в сніг руку убрану в рукавичку — придивити ся раз сама, як мій надзиратель доглядає моєї посїлости, поминаючи ті дїйстно дуже вдоволяючі рахунки, які менї завсїгди присилає!

— Вашу посїлість! — відозвав ся Джон остовпілий з дива.

— А вжеж, мою посїлість! Ви того не знали, правда? — сказала она на то глипнувши борзо на него; я називаю себе властителькою копальнї.

— Коли так то — то — Ви — хиба той —

— Пан Смайс — доповнила дївчина єго слова.

Якусь хвильку мовчали обоє, відтак промовив Джон, але зовсїм иншими словами, як Едита сподївала ся почути від него.

— Возьміть руку зі снїгу—приказав він і сховайте її чим скорше під баранице. Ви не маєте і понятя яка тут студінь.

— Нї — сказала на то дївчина — так не повинен службовий говорити до свого пана! Моя рука то преці моя власність?

— Та й менї так здає ся — сказав на то Кенйон, тому то я й хотів Вас о ню просити!

Замість всеї відповіди Едита поклала в єго руку свою.

…пало вже в ямі множество покалічених вояків разом з кіньми. Двох вояків тяжко покалічило ся; один єсть пробитий шаблею від карку до середини голови, а другий має заломані груди. Відвезено іх зараз до шпиталю але єсть мала надія удержати іх при житю. Кількайцять вояків єсть легко поранених. Два коні забито на місци. Пригода стала ся длятого, що вправи відбували ся на незнанім терені.

— **Богатий пес.** Французка ґазета Gaulois розповідає таку історию: Якийсь париский жебрак, що був сліпий, мав завсігди при собі пса, котрий держав в зубах кошик, до котрого переходячі люди скидали єму милостиню. По якимсь часі жебрак помер а пес після давного звичаю приходив все на давне місце коло моста та збирав гроші. Та бо накопець прийшов і на пса конець, і ось в соломі де псиско лежав, знайшло ся трийцять тисячів франків. На жаль згадана ґазета не пише, чи пес той згинув без тестаменту чи може лишив який та й хто став єго спадкоємцем. Коли ще спека в Парижи довше потреває, то хто знає, чи не довідаємо ся із згаданої повисше ґазети, що близша і дальша родина того пса зробили процес якомусь банкірскому псови, котрий безправно присвоів собі майно жебрацкого пса.

— **Померли:** О. Іполит Макогоньский, парох Стриганець, нараївского деканата, дня 13 с. м. в 63-ім році житя, а 36-ім сьвященьства; — Кирило Грабович, професор ґімназиї в Бродах, дня 13 с. м. в 57-ім році житя.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оповіщує: Дня 21-го липня с. р. буде отворений поїздом ч. 7711 на сезон лїтний (від 1-го мая до 30-го вересня кождого року) перестанок „Зеленянка“ лежачий поміж стациями Гребенів і Тухля в кільометрі 47·8 на шляху зелїзничім Стрий-Бескид для руху особового і пакункового. Білети їзди продають кондуктори в поїздї; пакунки приймає ся за оплатою в стациї призначеня. Відїзд поїздів з перестанку Зеленянка єсть поданий в осібнім оповіщеню.

— Полуднево-нїмецко-австро-угорский звязок зелїзничий. З днем 1-го серпня 1901 увійде в житє додаток IV. до тарифи часть II. зшитка 10 з дня 1-го грудня 1898.

— Північно-нїмецкий рух товаровий з Галичиною і Буковиною. Тарифа часть II. зшитка 2. З днем 1-го серпня 1901 входить в житє додаток IV.

— Північно-нїмецкий рух зелїзничий з Галичиною і Буковиною. Тарифа часть II. зшиток 3. З днем 1-го серпня 1901 входить в житє додаток IV.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Льондон 18 липня. Посли заявляють, що в наслїдок упору Англії в справі воєнного відшкодованя переговори не можуть бути закінчені і не можна заключити мира.

Йоганнесбурґ 18 липня. Бури розвивають в околици велику дїяльність. Появило ся нараз кількайцять їх відділів. Анґлїйцї розганяють ті ватаги.

Зальцбург 18 липня. Вчера вечером о 6 годинї Цїсар відїхав до Ішлю.

Претория 18 липня. Привезено тут взятих в Райц до неволї членів ораньского правительства.

Петербург 18 липня. „Новое Время“ доносить, що писатель Лев Толстой занедужав. Стан єго здоровля безнадїйний.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1901 після середно-європ. год.

Зі Львова

посп. відходить	особ. відходить	День
	6·25	До Станиславова, Підвисокого. Потутор
	6·35	„ Лавочного, Мункача, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Ковови
	6·30	„ Підволочиск в Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·40	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·00	„ Сколього, Лавочного від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Підволочиск в гол. двірця
	10·25	„ Іцкан, Сопова, Бергомету
	10·20	„ Белзця, Рави, Любачева
	11·25	„ Янова від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$ в недїлї і сьвята
1·55		„ Підволочиск в гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від $^{1}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$ в недїлї і сьвята
2·40		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Сколього лиш від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$
	3·15	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$.
	3·20	„ Зимноводи від $^{15}/_{5}$ до $^{16}/_{9}$.
	3·26	„ Брухович „ „ „ „
	3·30	„ Ярослава

посп.	особ.	Ніч
12·45		До Кракова, Відня, Берлина
2·51		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	7·52	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	6·10	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·20	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від $^{15}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$.
	6·30	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$ в будні дни
	6·35	„ Лавочного Мункача, Хирова
	7·25	„ Сокаля, Рави руской
	7·10	„ Тернополя в гол. двірця
	7·33	„ „ „ Підзамча
	9·30	„ Янова від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$ в недїлї і сьвята
	10·30	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	11·—	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·10	„ Підволочиск, Бродів в гол. двірця
	11·23	„ „ Грималова в Підзамча

До Львова

посп. приходять	особ. приходять	День
	4·40	Зі Стрия, Самбора, Борислава
	6·10	„ Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·46	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·45	„ Янова (головний дворець)
	8·10	„ Лавочного „ „
	8·00	„ Тернополя на Підзамче
	7·40	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави руской
	8·50	„ Кракова, Відня, Орлова
	11·45	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	12·55	„ Янова на гол. дворець
1·35		„ Кракова, Відня
	1·10	„ Сколього, Хирова, а з Лавочного від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$.
1·45		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
2·35		„ „ „ гол. дворець
	5·10	„ „ „ Підзамче
	5·35	„ „ „ гол. дворець
	6·00	„ Сокаля
	5·50	„ Кракова
5 55		„ Чернівців
	3·14	„ Брухович

посп.	особ.	Ніч
	12·05	З Сколього, Калуша, Борислава
12·20		„ Черновець, Букарешту
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·12	„ Підволочиск на Підзамче
	3·35	„ „ „ гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
	9.11	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{31}/_{5}$ і від $^{16}/_{9}$ до $^{30}/_{9}$ що дня, а від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$ в недїлю і сьвята
	7·36	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{30}/_{6}$ і від $^{16}/_{9}$ до $^{10}/_{9}$
	8·50	„ Брухович від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$ що день
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева
	9·15	„ Янова від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$.
	9·15	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Ковови, Підвисокого
	10·25	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·38	„ „ на гол. дворець
	10·50	„ Лавочного. Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від **6-ої** години вечером до **5-ої** години **59** мінут рано. Час середно-европейский ріжнить ся від львівского о 36 мінут. В місті видають білети їзди: Звичайні білети аґенция часописий Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7-ої рано до 8-ої вечером, а білети звичайні і всякі инші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелізниць державних (ул. Красіцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52) в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

САЛАМОНЬСКІ СУДИ.

До одного мандарина — так розповідає хіньска лїтопись — прийшли дві жінки, з котрих кожда казала, що єсть матірю дитини, котру з собою принесли. Анї одна анї друга не могла на то поставити доказу. Мандарин не знав нї найменшого способу, як би сю справу розсудити і спитав своєї жінки о раду. А тота так сказала: „Пішли твої слуги, щоби зловили менї велику рибу і принесли єї живу“.

Коли то стало ся, сказала она: „Тепер принеси менї сюди дитину а обі жінки нехай лишать ся в тамтій комнатї“.

Та й той приказ виконано а тепер жінка мандарина розібрала дитинку, завинула рибу в єї одіж і держачи єї на руках, вийшла до тих жінок, приказала їм, чоловікови і слугам, щоби ішли за нею і вийшла з хати, а відтак пустилась над беріг ріки, що недалеко плила. Відтак обернула ся до обох тих жінок і сказала:

— Коли ви обі не можете погодити ся, чия то дитина, а правди дійти годї, то нїяка з Вас не буде єї мати. — Возьми єї — сказала она обертаючись до слуги, що стояв близько неї, та даючи єму рибу — возьми єї і кинь у воду.

Завинена в дитинячу одіж риба полетїла з великим розмахом і впала на воду, що аж плюснуло та зачала кидати ся, щоби вибодути ся з одежі. В тій хвили роздав ся крик розпуки і одна із жінок одним скоком опинила ся серед води, та пустилась за рибою, хоч видко було, що не уміє плавати і в найблизшій хвили готова смерти пожити.

— Ратуйте єї! — крикнула жінка мандарина до слуг — то она матїр тої дитини.

А фальшива матїр, коли побачила, що єї обманьство відкрито засоромлена пішла собі серед насьмішків товпи.

* * *

Перед мировим судиєю в Парижи стає двоє супругів, щоби по десятилїтнім спільнім пожитю розвести ся.

— Маєте дїти? — питає судия.

— Маємо, троє? Два хлопцї і дївчину! І то єсть причина длячого до Вас приходимо. Жінка хоче взяти двоє дїтий до себе а я також!

— Ну, добре — сказав судия, — то зачекайте, аж буде четверте! Тогди вже кожде з Вас буде могло взяти собі по двоє, а я Вас розсуджу як маєте подїлити ся.

Супруги послухали і вийшли з суду а судия вже не чув нїчого про них. Аж на конець більше як в два роки стрітив він случайно чоловіка.

— Ну, як пане, що чувати?

— Ах, пане судиє, о розводї нема й бесїди!

— А тож чому?

— Моя жінка мала близнята, а тепер єсть знов пятеро.

— Ну, то зачекаймо! — сказав судия.

І Н С Е Р А Т И.

Торговля вина ЛЮДВИКА ШТАДМІЛЄРА у Львові

при ул. Краківскій ч. 9 продає вино шампаньске Йосифа Терлей і Спілки в Будапешті „TALISMAN SEC“ по дуже приступних цінах.

„NEKTAR“

Головний склад у Відни, VI., Webgasse 28.

Товариство для торговлї і складів чаю
Братів К. і Ц. Попов у Москві.

Ц. і к. надворні доставці Австро-Угорщини. **Доставці Двора царско-російского.**

Надворні доставці кор. Вел. королїв: Греції, Швеції і Норвеґії, Бельґії і Румунї.

Золотий медаль в р. 1892. **Grand prix** в р. 1900, **найвисша відзнака на загальних виставах в Парижи,**	**Grand prix** найвисша відзнака на виставі в Антверпії 1894 р.	**Золотий медаль** найвисша відзнака на виставі в Штокгольмі 1897 р.

Цїнник.

Цїни в коронах за одну коробку російскої ваги (1 фунт. рос. = 410 грам.)

Ваґа пачки в фунт. рос.	Nr. 0	1	2	3	34	4	5	6	7	8	Чай з Цейльону
1/1	15·20	11·—	10·—	9·—	8·20	7·60	6·70	5·80	5·20	4·30	6·70
1/2	7·60	5·50	5·—	4·50	4·10	3·80	3·35	2·90	2·60	2·15	3·35
1/4	3·80	2·75	2·55	2·25	2·05	1·90	1·70	1·45	1·30	1·10	1·70
1/8	—	—	—	—	1·05	—·95	—·85	—·75	—·65	—·55	—·85

При закупнї за 20 корон, транспорт і опаковане безплатно.

ОБРАЗИ СЬВЯТИХ

Важне для родин і шкіл!

Вечеря Господня *Леонарда да Вінчі* рит. на міди величини 44×80 цм. . . 12 зр.

Сикстиньска Мадонна *Рафаеля* величини 41×31 цм. . . . . 4 зр.

Непорочне початиє *Мурілля* величини 42×32 цм. . . . . 4 зр.

Христос при кирници з Самаританкою *Караччї'ого* величини 37½×63 цм. . 4 зр.

Ecce Homo *Ґвіда Рені* вел. 49×39 цм. 5 зр.

Христос несучий хрест *Рафаеля*, величини 52×36 цм. . . . . . . 4 зр.

Всї ті образи (штихи) наведених славних малярів нові, надають ся дуже добре до шкіл і суть о 50% дешевші як в торговлях образами. Висилають ся лише за послїплатою вже офранковані. Замовляти у **Т. Крайтера**, Львів, ул. Ягайлоньска 12.

MAYER'S CONVERSATIONS-LEXIKON

Пяте цїлком перероблене і побільшене видане, повне.

В 17-ох дуже хорошо оправлених томах з шкіряними хребтами і рогами, обіймає: **100.000** статей, **17.500** сторін тексту, **10.000** ілюстраций, карт і плянів, **1000** таблиць і додатків, **158** ілюстраций хромолїтоґр., **290** карт.

Крім того два томи доповняючі і один том спису (Registerband).

Разом 20 томів по зр. 6.

Поява нового видання того твору, одинокого в загальній лїтературі, есть лїтератским явищем не малої ваги. Розійшлось его в 4-ох виданях більше як півтора мілїярда примірників і придбало собі заслужену славу, як найвеличавійший сучасний твір, як словар людского знаня.

Той лексикон можна дістати в комплетї, всі томи нараз на сплату **по 3 зр. місячно.**

Замовленя приймає **А. ЛЯНДОВСКИЙ,** Львів, Пасаж Гавсмана.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).